

LBRIS

We know
books

Michael Varujan Magharian. S-a născut la București în 1961. De profesie inginer și economist, s-a relocat cu familia în Canada din 1995. S-a pensionat în 2013. O serie de nuvele i-au fost găzduite în revistele Fictiunea.ro, Araratonline.com și Observatorul.com. La Institutul European i-au fost publicate (selectiv): *Adevărata viață a lui Sisif* (2022), *În umbra metropolei* (2023), *Sfânta pătrime* (2024), *Cum să treci de două ori prin apa unui râu* (2024), *Lectură la sfârșit de săptămână* (2025). Deși sunt romane aparținând genului ficțiunii romantice după catalogarea nord americană, acțiunile plasate pe fundalul vieții canadiene sunt veridice, candid, dinamice și scrise într-un limbaj voit nepretențios tocmai ca fraza să rămână rotundă și cursivă, să fie ușor de lecturat și să creeze efecte de peliculă cinematografică în derulare.

Michael Varujan Magharian, *Sociologia orașului*
© 2026, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Bălușescu nr. 2, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAGHARIAN, MICHAEL V.

Sociologia orașului / Michael V. Magharian. - Iași:
Institutul European, 2026
ISBN 978-606-24-0431-4

821.135.1

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Michael V. Magharian

SOCIOLOGIA ORAȘULUI

INSTITUTUL EUROPEAN
2026

Cei trei ședeau tăcuți în jurul mesei uitându-se lung la halbele de bere. Doi dintre ei încercau să-l consoleze pe al treilea ce tocmai fusese părăsit de prietenă.

„Nu dispera, o să dai de una mai grozavă. Ți-o garantez”, i-a zis unul nu cu multă convingere.

„Da, n-o să rămâi singur, nici vorbă”, i-a zis celălalt.

„Trei ani! Duși de apă la vale”, s-a văitat victima.

Marcu s-a ridicat. Și-a golit halba din picioare.

„Am cursuri. Trebuie s-o întind. Vorbim. Da' ia-o așa. Gândește-te că poate ți-a făcut un bine”.

‘Păcat’, și-a spus îndreptându-se spre amfi-teatru, ‘Alice fusese o bucășică strașnică. Cum de-i scăpase lui Paul din mână?’ Trecuse și el prin asta. Pierduse și el fata, și nu o singură dată. Da' spre deosebire de asta, lui nu-i păsase. Lacul era plin de pește. Secretu-i să nu te atașezi de vreuna. Nu de alta, dar la o adică să nu te doară.

Odată ajuns la cămin s-a pus pe tocit. Era ultimul semestru și aplicase pentru Masterat. Poate l-or primi în program. Fonduri avea că primea bursă integrală. O fi fost el bun, da' și alții erau. Așa că pusese distracția deoparte. N-avea nicio fată. Era singur cuc, și studia cartea.

O ciocănitură discretă în ușa l-a smuls din ale lui. Era în boxeri și a întredeschis ușa cât să se ascundă după ea.

„Marcu, vreau să vorbesc cu tine”, i-a zis Alice, prietena, adică fosta, a lui Paul.

„Stai o clipă”, i-a zis și a închis ușa de tot.

Și-a tras niște pantaloni și a deschis ușa larg ca o invitație. Alice s-a strecurat pe lângă el.

„Te-ai văzut cu Paul?” l-a întrebat de cum a intrat.

„Da, m-am văzut”.

„Foarte bine. Nu mai sunt cu el”.

„Ne-a spus asta”.

„Suferă?”

„N-a zis nimic de vreo suferință. Poate un pic de regret”.

„Eu n-am niciunul. Trebuia s-o fac mai demult”.

„Asta-i între voi”.

„Nu chiar. Tu ești motivul”.

„Poftim?”

„Vreau cu tine. D-aia l-am trimis la plimbare”.

„Pentru mine? I-ai dat papucii ca să fii cu mine? Dacă nu-s disponibil?”

„De un an și mai bine n-ai pe nimeni. Ia-mă pe mine. Țin foarte mult la tine”.

„Alice, Paul este prietenul meu. Cum aș putea să-i fac așa ceva?”

„Nu-mi pasă de el. Ce-i faci sau nu, nu mă interesează”.

„Nu-i chiar așa de simplu. Ne știm de mici de când ne jucam în țărână”.

„Știi toată istoria. Doar n-o să-mi rezिști pentru ce ți-a fost. Dacă ți-e prieten, atunci va

accepta că noi doi suntem împreună. Dacă nu, nu înseamnă decât că nu-ți e prieten”.

„Același lucru o poate spune și el despre mine. Și am să fiu sincer aici: te doresc fizic, cum nu, dar cu sufletul, nu simt nimic special pentru tine. Relația dintre noi ar fi asimetrică”.

„O știu că nu-i adevărat, că te cunosc prea bine. Dar accept ca și când ar fi. Așa că fii cu mine”.

„Prea bine, sunt cu tine”.

Din timpul de studiu n-a redus considerabil că nu-și putea permite, dar a tăiat din somn și din cât petrecea cu prietenii. Și da, pentru o vreme, Marcu l-a evitat pe Paul de rușine. N-o putea face însă indefinit. A trebuit să-i spună.

„Cu Alice? Alice a mea? Prietena ta?”

„Asta-i ea”.

„Și mi-o spui în față?”

„Ăă ... cum s-o fi făcut altfel?”

„Marcu, ce mi-ai zis e o grozăvie. Cum e posibil?”

„Paul, o plac, și ea mi-a zis că ține la mine. Și este fosta, nu actuala ta prietenă. Amândoi sunteți liberi să vă trăiți viața după voie. V-ați eliberat unul de altul”.

„Nu cred că vreau să te mai văd. Mă simt trădat de cei mai buni prieteni. Ce-am făcut s-o merit, nu știu, dar binecuvântarea mea n-o s-o aveți, nici în ruptul capului”.

S-a dus de l-a lăsat pe Marcu contemplativ. Anticipase, dar sperase ca într-un fel să fi evitat ruptura. Na că nu putuse. Nu era surprins, doar mâhnit. Și-a zis că poate încă exista șansa ca Paul să reconsidere.

Fusese admis în programul de Master. În primăvară gradua facultatea ca economist. Și n-avea cum evita. La ceremonie, ai lui aveau s-o întâlnească pe Alice, pe care o știa cu Paul. Ce explicație le putea da? Doar dacă ar fi ascuns relația. Da' însemna să-i mintă, și asta nu voia. Iar Alice era cu ai ei în aceeași situație. O știa cu Paul. Și acum era cu Marcu. Încercătură mare. Cum aveau s-o descurce? Nu puteau. Au dat cărțile pe față, că altă opțiune nu fuseseră în stare să găsească.

Oprobiul a venit și de la unii, și de la alții. Da' alta decât să se lamenteze nu puteau face. Alice terminase cu școala și începea să-și caute slujbă. Între timp se mutase la Marcu într-o singură cameră cu baia la comun pe hol. Odată ce ar fi găsit slujbă ar fi închiriat o cameră tot la cămin cu baie personală. Țsta le era planul. El n-aștepta niciun suport de la părinți. Oricum n-aveau de unde-i da ceva. Dar ai Alicei ar fi putut. Nu c-ar fi fost bogați, nici vorbă, da' aveau amândoi slujbe. Până atunci, cum necum îi plățiseră fetei căminul. De aici încolo i-au pus în vedere să se descurce. S-au despărțit cu răceală de ai lor, fără îmbră-

țișări, fără urări de bine și fără lunch-ul tradițional de graduare la terminare.

„Marcu, am un interviu la TTC ca asistentă la direcția relații cu publicul. Ce să pun pe mine?”

„Bravo. Când e?”

„Două săptămâni”.

„Mai ai să te gândești?”

„Timp 'oi avea, dar n-am la ce. În garderobă nu-i decât o singură rochie decentă. Și-i neagră. Cred c-am să împrumut una de la Alexandra”.

„Tocmai ai găsit soluția”.

„Hai cu mine să alegem una”.

„Doar n-o să umblu eu în garderoba Alexandrei”.

„Nu, tu doar să vezi cum vine pe mine”.

S-au dus două cămine mai sus. Alexandra cu prietenul aveau un mic apartament cu un dormitor, o chicinetă și baie proprie completă. Așa și-ar fi dorit să aibă și ei, da' nu-și permiteau.

Au bătut în ușă dar nu le-a răspuns nimeni. Când să dea să plece, ușa s-a întredeschis.

„Aa ... voi erați? Așteptați un pic”.

Când a deschis, Adam încă trăgea de fermoar la pantaloni cu spatele la ei.

„Cu ce treburi p-aici, stimabililor?” i-a chestionat Alexandra.

Alice i-a explicat.

„Sigur, vino cu mine. Scuză deranjul. Patu-i nefăcut”.

După Marcu, deranjul o fi fost în dormitor, că în living totul era curat și ordonat.

„Ia un loc”, i-a spus Adam, „n-am nimic cu ce să te tratez. Da’ mai încolo putem merge toți patru la o bere”.

„Nu azi, am de studiat. Poate în weekend”.

„Și eu am multe pe farfurie. Alexandra o fi scăpat, da’ eu mai am de tras patru ani”.

„Știu, și mă gândesc că dacă m-ar primi, să fac și eu doctoratul”.

„Pe tine? Sigur te primesc. Doar să aplici. Și nu-i nevoie să termini Masteratul. Te poți înrola oricând. Cursurile le echivalează”.

„Serios? Dar trebuie să vorbesc cu Alice”.

„Tu ai bursă integrală. Dacă menții notele, o să continui să o capeți. Ești acoperit, cu sau fără banii pe care i-ar aduce ea”.

„Sincer, nu prea știu ce vreau. Încă patru ani în școală, versus să aduc bani acasă”.

„O să tot aduci odată cu doctoratul luat. Da’ socotelile vi le faceți voi. Noi ni le-am făcut”.

„Cum îmi stă în asta?” I-a întrebat Alice ieșind din dormitor cu Alexandra urmând-o îndeaproape.

„Zic că-i foarte apropiată pentru un interviu. Îți dă un aer profesional”.

„Asta i-am zis și eu”, a întărit Alexandra.

„Păi atunci, asta rămâne”, a decis Alice.

„Foarte bine. Scoate-o de pe tine și hai îndărăt în bârlog”.

„Mai stați la o vorbă”, i-a năimit Alexandra.

„Am vorbit cu Adam, poate în weekend. Acum am de lucru”.

„Măcar las-o pe Alice”.

„S-o las? Da’ ce, e legată de mine?” și către Alice, „dacă rămâi dă-mi să-ți duc rochia la noi”.

„Nu, vin cu tine”.

L-a văzut preocupat. Cum au ajuns l-a luat la rost:

„Ce-i?”

„De aș lua și semestrele de vară aș putea completa doctoratul în trei. Crezi că m-ai putea aștepta?”

„Am de gând să te aștept o viață. Fă-ți doctoratul”.

„Ești sigură? Aș aplica”.

„Sunt sigură. Vino aici”.

Alicei I-au oferit poziția, după două interviuri și o lună de așteptare. Au celebrat succesul cu mai mulți. Ultimii bănuși s-au dus pe pizze și bere pentru toată lumea. Da’ de acum le intrau banii la chenzină. S-au pus pe lista de așteptare la cămin pentru o cameră cu baie. Și Marcu a fost acceptat în programul de doctorat începând din ianuarie.

Ai lui n-au comentat. Nici nu l-au felicitat. Erau reci precum gheața la margine de lac iarna. Pe ‘depravata’ de Alice să n-o vadă. I-au zis să n-o aducă cu el acasă. N-a adus-o, da’ nici el nu s-a mai dus. Așa voiau, așa aveau.

Administrația căminelor le-a oferit camera visată, cu baie privată. O făcuseră pe Alice feri-

cită. Aveau o canapea extensibilă, biroul lui, și alceva nu le trebuia.

Una dintre prietenele Alicei, Vivian, se lipise de Paul. Alicei nu i-a păsat, iar Vivian a păstrat relația între ele două. S-au întâlnit toți patru într-un cerc mai larg. Băieții nu și-au vorbit, dar au făcut-o fetele în locul lor. La plecare Marcu i-a căutat ochii lui Paul. Ța i-a susținut privirea. Cine să știe, poate se puteau reconcilia în vreun fel, prin fete. Da' calea era ambiguă.

Marcu n-avea telefon mobil și nici computer în cameră, dar avea telefon, computer și printer în separeul lui la facultate ca toți ceilalți doctoranzi. L-a sunat Alexandra, ceea ce nu se mai întâmplase.

„Urmărești știrile?”

„Nu, de ce?”

„Ai vorbit cu Alice?”

„De dimineață”.

„În fața clădirii Alicei, un nenorocit în timpul lunch-ului a virat peste trotuar cu vanul și a omorât pe loc opt femei. Încă cinci au fost duse la urgență. Încerc să dau de Alice să-mi spună mai multe, dar intră robotul. Sunt pe CP24 și tot repetă scena imprimată de camerele staționare de pe stradă”.

„I-am trimis acum email. Ai încercat cu text?”

„Da, nu mi-a răspuns. Nici la email. I-am trimis și eu”.

„Probabil cască gura afară. M-aș duce acolo, dar mai degrabă o să mă caute aici”.

„Bine, vorbim”.

După puțin l-a sunat din nou.

„Ai vreo veste?” l-a întrebat.

„Nu”.

„Poliția a pus mâna pe ăla. Vanul îl închiriasse. N-a lovit decât fete. Pare-se că a făcut-o deliberat”.

„Mă duc acolo”.

„Degeaba. Așteaptă să te caute ea la școală”.

L-au sunat mai mulți. N-avea ce le spune. Până la urmă și-a luat inima în dinți și a sunat-o pe mama Alicei. I-a răspuns cu o voce răgușită de nerecunoscut. Taică-său i-o fi luat telefonul din mână.

„Cine-i?”

„Marcu”.

„Alice nu mai e”, i-a zis și a tăiat brusc legătura.

Pe ăsta l-a apucat pe loc pipi-ul. S-a dus la toaletă. Un student dintr-o grupă la care preda seminarul a dat să-l întrebe ceva. S-a uitat la el cu ochi sticloși. Ța și-a înghițit ce avea de spus. Întors în separeu și-a luat capul zvâcnind între mâini. N-avea ce face, îi trebuia informație. A sunat din nou la numărul de telefon al mamei. I-a răspuns tatăl Alicei.

„Sunt Marcu. Unde au dus-o?”

„La Sunnybrook”.

A luat metroul. Se oprise între stații. Ceva se stricase. Marcu se făcuse piatră pe dinafară, da'